

anmeldes for Sognefogden, og at vedkommende Bygning eller Indretning ikke maa tages i Brug, forinden Sognefogden har udstedt en Bygningsattest, for hvilken der ydes en vis Betaling. Idet man saaledes paa en Gang letter Sognefogden Dypfyldelsen af hans Pligt og derfor yder ham en Betaling, vil man kunne stille strengere Forbringere til Sognefogden og kunne gjøre Regning paa, at et virkeligt Tilsyn med nye Bygningsforetagender træder i Live. Dernæst har man rettet Bestræbelsen paa at supplere Organisationen ved saavidt muligt at søge Bistand for Politiet i de stedlige Brandforsikrings Funktionærer. At man i saa Henseende kan gjøre Regning paa Forsikringselskabernes Imødekommen, troer Ministeriet at turde forudsætte, da ogsaa disse ere interesserede i, at Bygnings- og Brandbestemmelserne efterkommes. Om ligefrem at tillægge saadanne private Selskabers Funktionærer Politimyndighed, er der ikke og kan der ikke være Tale. Men hvad der ved dem kan opnaas, er dels det, at stedfindende Mængder kunne opdages og bringes til Politioverighedens Kundskab, dels det, at de, der i Reglen ville være noie kjendte med den herhen hørende Lovgivnings Bestemmelser og i Besiddelse af en Del teknisk Kundskab, under Politimesterens Overtilsyn kunne benyttes til at vejlede og støtte saavel Sognefogder som Brandfogder i deres Virksomhed for at føre Tilsyn med Bygges- og Brandlovgivningens Overholdelse. En saadan Veiledning og Støtte ydes allerede nu mange Steder frivilligt, hvor der findes meget gunstige Erfaringer om dens Nytte; men selv om det kan paaregnes, at den, ogsaa uden Lovgivningens Medvirkning, vilde blive ydet muligt endog i et større Omfang, end Tilfældet hidtil har været, troer man dog, at en udtrykkelig Sanction for samme i Lovgivningen er hensigtsmæssig, fordi den offentlige Autorisation maa antages at kunne skaffe den saghyndige Veiledning Indgang i mange Tilfælde, hvor den ellers ikke vilde kunne gjøre sig gjældende.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes:

Til § 1.

Ministeriet har ved Affattelsen af denne Paragraf i det hele holdt sig til de Anhydninger, der fremkom under den ovenfor berørte Interpellation. De Foranstaltninger, der kræves for at sikre Mennesker og Dyr mod Indebrænden, ere ganske vist ikke saa vidtgaaende, som de, der andetsteds, saaledes navnlig i Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, ere foreskrevne. Man tør dog antage, at de i det væsentlige ville være fyldestgjørende, idet ikke saa i den seneste Tid forekomne Tilfælde have bekræftet, at Straa- eller Kortages Fastgjørelse til Taglagterne ved Jerntraad i en meget væsentlig Grad værner mod Tagets Nedfalden i Aldebrandstilfælde. Den Jerntraad, der benyttes, maa dog ikke være altfor

svag, og Ministeriet har derfor fundet det rigtig, at Loven i saa Henseende foreskriver et Minimum, der er udtrykt ved den i Handelen med Jerntraad konstante Betegnelse for Traadens Tykkelse. Ministeriet har ikke været Tvivl om, at den Fare, mod hvilken Paragrafen søger at virke, er saa stor, at der heri indeholdes tilstrækkelig Retfærdiggjørelse for med fornøden Forsømmelse at gjøre Forskrifterne tildeels anvendelige paa allerede opførte Bygninger.

Til § 2.

Det er allerede nu ikke ualmindeligt, at straaetækkede Huse i sammenbyggede Landsbyer efter Brand gjenopføres med Sten- eller Spaanetæg, uagtet Loven indrømmer Gjenopførelse med Straatæg paa Grund af manglende Plads til at kunne anbringe Bygningerne i den for Straatæg befalede Afstand fra anden Mand's Eiendom. Tiden synes derfor at være kommen til at fjerne Faren for en Aldebrands Udbredelse i Landsbyer ved at opheve den givne Indrømmelse og at paabyde Tæg af Sten eller ialtfald Filt eller Spaan. Det skulde navnlig være Hensynet til mindre Huse, som kunde vække Betænkelighed herimod paa Grund af Udgiften; men herfra kan der formentlig bortses, naar det betænkes, at Straatæg dog skal kjøbes, at Filt- eller Spaantæg i hvert Fald vil kunne tilveiebringes forholdsvis billigt, og at det endelig i Regelen ikke synes vanffeligt for en Mand at komme af med en Grund i en sammenbygget Landsby.

Til § 3.

Den nuværende Paragraf savner Tydelighed og kan efter sin Ordlyd fortolkes med overdreven Strengthed, medens dens Gjennemførelse hidtil i Virkeligheden har været meget slap. Naar der nævnes „forvarligt“ Loft, har Loven selvfølgelig ikke blot tilfattet en Bestemmelse om dets Styrke, men tillige villet afsætte Brandfare, medens den Mand, der bygger, ofte kun tænker paa Loftets Tone til at kunne bære. I de Rum, der i Almindelighed findes i Beboelsesleiligheder, bør Loftet være tæt, da der ellers imellem Brædderne samler sig Røner, Straa, Spindelvæv og deslige, der, som Erfaringen viser, tændes ved den mindste Gnist; Loftet over en Vagerovn er efter Erfaringen særligt udsat for Antændelse, og dette bør derfor yderligere beskyttes ved Kalkpuds; i Haandværksrum, hvor der benyttes stærk Ild, eller hvor der er Ildsteder og samtidigt arbejdes i let antændelige Stoffer eller i Stoffer, hvis Afald er let antændeligt, bør der træffes Foranstaltninger til at forhindre en altfor hurtig Udbredelse af Ild, navnlig da denne hyppigt kan ligge og ulme længe og først brænder ud i Flamme, naar Rummet er forladt; Loftet bør derfor ogsaa her være kalkpudset.